

Kommentar til Marianne Stidsens kritik fra Skandinavistik-institutterne ved de tyske universiteter

Som organisator af ATdS (24. Arbeitstagung der Skandinavistik) i 2019 og som forkvinde for *Fachverband für Skandinavistik* i Tyskland vil jeg hermed kommentere på en række påstande fra Marianne Stidsen i den danske presse om vores konferencer og diskussionskultur. Jeg taler hermed som valgt repræsentant for skandinavistik-institutterne ved universiteterne i de tysksprogede lande.

Marianne Stidsen blev inviteret som keynotespeaker til vores conference i september 2019 ved universitetet i Erlangen fordi hun med sin bog *Den ny mimesis: Virkelighedstolkningen i dansk og nordisk litteratur efter Anden Verdenskrig* (2015) fremstod som en interessant og anerkendt repræsentant for dansk litteraturvidenskab. Da hun foreslog at tale om den nordiske Me-too debat, som hun lige havde udgivet en bog om, syntes det at være et interessant og aktuelt emne. Det var selvfølgelig forventet, at hun som foredragsholder i plenum ville præsentere en videnskabelig, analytisk-reflekterende fremstilling af den skandinaviske debat for et tysk publikum. Stidsen derimod opfattede øjensynligt foredraget som en platform til at reklamere for sin bog og sin personlige agenda.

Efter foredraget fulgte en plenumdiskussion, hvis tidsramme var kendt for foredragsholderen på forhånd. Hvis hun havde ønsket en udførligere debat, kunne hun have valgt at holde et kortere foredrag. I løbet af diskussionen var der kritiske, men også konstruktive spørgsmål og debatindlæg fra publikum, ikke mindst fra den anden foredragsholder, den svenske publicist Ulrika Knutson. På ingen måde kan der være tale om en „aktivistisk ensretning og deplatforming“ eller om „Cancel Culture“. Tværtimod: Knutsons respons var både konstruktiv og anerkendende, men indeholdt også en etisk motiveret kritik (bl.a. fordi personlige data blev brugt).

I personlige og faglige samtaler i løbet af dagene blev foredraget derudover diskuteret af konferencedeltagerne. Organisationsformen indebar, at forskellige paneler fandt sted samtidig, så at Stidsen umuligt kunne være til stede ved alle diskussioner. Derfor var det nærliggende på et afsluttende plenummøde, hvor der konferencens resultater, som traditionen byder, sammenfattes, også at resumere den generelle stemning og den overvejende mening om Stidsens foredrag. Det viste sig, at et overvældende flertal af deltagerne tog afstand fra måden, foredraget og dets teser blev fremført på. Det generelle indtryk var, at foredragets intention var en kalkuleret provokation, som blev afvist af de fleste konferencedeltagere.

På trods af dette blev plenumforsamlingen og det tyske „Fachverband“ enige om ikke at formulere en officiel, afvisende stillingtagen (endsige „en kollektiv fordømmelse“), netop fordi toleransen for forskellige (og af flertallet afvigende) meninger betragtes som af høj værdi og som del af vores diskussionskultur.

Med denne korrigerende stillingtagen ønsker vi hermed som fagets repræsentanter ved de tyske universiteter at tage afstand fra Marianne Stidsens påstande, som i pressen fremstilles som en manglende diskussionskultur og en angivelig totalitarisme i den tyske skandinavistik. Vores konferencer er tværtimod et forum for udveksling og flerstemmighed, som tjener til at fremme vores ideal om en fri, kritisk og produktiv videnskab.

Prof. Dr. Hanna Eglinger, Vorsitzende des Fachverbands Skandinavistik